

Amerika Esperantisto

American Esperantist

Entered as second-class matter May 15, 1913, at the Postoffice at West Newton Station, Boston, Mass., under the Act of March 3, 1879.

A true translation of the non-English portion of this magazine filed with the Postmaster, Boston, Mass.

Published Monthly by

THE AMERICAN ESPERANTIST COMPANY (Inc.)
WEST NEWTON, MASS.

One Dollar a Year.

Single Copy Ten Cents.

VOL. 23

NOVEMBER, 1918

NO. 3

A CALL TO BATTLE

The greatest struggle of the ages is not over, it has but commenced. The colossal issue, the one question worth while in the world today, is: "Is this great war to be the last?" Are our sons and brothers thruout the world to have fought and died for the gain of an intermission only? Must the agony be gone thru with again and again?

It matters not what creed is yours, if you are not in the stage of the savage you profess to believe that love is better than hatred, peace than war. The few who have openly proclaimed the ideal of wars of conquest have been hurled from the seats of the mighty, let us hope forever. It is our place to ignore them and to forgive and pity those whom they have deluded and oppressed. But not all believers in war have been broken, a new enemy is ready to enter the lists, as eager for triumphs and as heedless of their cost to others. That enemy is certain to bring on more wars if not combatted; it hides and works unceasingly behind a mask of patriotism. It plays upon the ignorance of the masses and the carelessness or unscrupulousness of their leaders. Its motive is greed for depriving others, greed of getting without giving. Already certain forces are in action opposing any League of Nations, any international adjustments of tariff or armament. These would threaten the profits of some. A few great "impersonal" business interests, whether thru false theory or deliberately, are still willing to gamble with the blood of humans to acquire gold. Vast numbers of individuals are absolutely blind to

objections and consequences, if once they can obtain wealth, "success" so-called.

We believe these classes are in the minority, but **they** have a vital and immediate incentive to action, self-interest, while the majority is slow-moving, little-understanding, and not at all ready to resist. Some of us do think, study the future, see its dangers, believe that certain measures will avert future wars.

If any man honestly believe Esperanto will imperil future peace, he should fight against it. If any man, **after investigation**, believe that Esperanto is non-essential, merely a fanatic fad, he should devote his energy to other causes. If Esperanto seems to **you** one of many necessities for world peace, **you** should give it as large a portion of **your** help as you feel it needs and deserves, and you should not neglect the others. If Esperanto seems to you the one fundamental for world sympathy, world understanding, and world peace, you should give heart and soul to the movement; give your name, your time, your money,—you will find Esperantists who have done and are doing all that. If you so believe and will not give according to your ability, you might better be the hog in its sty fattening but for the slaughter.

If you do not know what and why Esperanto is, it is your duty to find out and it is our privilege to tell you; if you do know, it is your plain duty to tell others.

Not the future but **now** is the time to build up on better lines than those of the governmental diplomacy, balance of power, and huge national armaments, that failed to prevent the present war. The ground has been dug deep by the fury of death-crying shells, let us build from the very foundation, international sympathy, and for that end **Esperanto**.

We have decided to print in full the following letter, with responses in detail, in order that we may make known certain facts to be faced:

Washington, D. C., November 1st, 1918.

S-ro. Norman W. Frost,

Editor "Amerika Esperantisto."

Estimata Samideano:—

I am a young man who took up the study of the "Internacia Lingvo" only about two months ago, and though I have completed the Kellerman Grammar and can read the language fairly well, I hardly know it well enough to write you in the language. Besides, if my letter be published in your magazine, I should want it published in English so that everyone who picked up the magazine, to look at it, would read.

When I began the study of Esperanto I was of the opinion that many more people knew the language than I afterwards found actually knew it. I think, sir, that this is a very deplorable thing,—that so few people should know the international language. Instead of there

being only about 5,000 Esperantists in the United States and contiguous countries there ought to be 500,000. It seems a shame to me that so great a language should have such a small following.

The war is drawing to a close; when it ceases a great reaction will happen. I think that after the war the peoples of Europe will love one another as much as they hated each other before. **Now, I say, if ever, is the time for Esperantists, all over the world, to wake up!** Let us **propagate, advertise, and agitate**, now, as never before, for an international language because the world now is in a more receptive mood than ever for international plans and movements.

We Esperantists on this side of the Atlantic should not "doze" but do our part—that of propagating the language in the United States, Canada and Mexico. Permit me, I beg, to append some suggestions which I think would be useful toward the advancement of Esperanto.

1. It would be a great help if a small pamphlet of about ten pages, printed on cheap paper, written by a committee of three or four Esperantists, telling what the language is, describing it, telling of its use and value and of the need of an international language and lastly replying to some of the most common arguments used against Esperanto, were printed in large quantity and one pamphlet sent to every school teacher in the United States, Canada and Mexico. This would be expensive but it would produce results. I think it safe to say that there are 50,000,000 people in the United States who have never heard of Esperanto, and probably 30,000,000 or more who do not understand the word; that is, know what it means.

(1) A pamphlet as mentioned here we need extremely. Our propaganda material is quite out of date and nearly exhausted, so that "keys" are almost the sole form of propaganda available here at headquarters. Every school teacher ought to have one of these pamphlets right away; but reckoning our school children as one-tenth of the population—i. e., 10,000,000—in classes of 40, we would have to use 250,000 copies, each costing not less than two cents apiece (postage included); hence altogether a cost of not less than \$5,000. The habit of acquiring this world's goods in great store has not prevailed largely among Esperantists; there are many of us who give a little, few who can contribute much. A small number have for years kept the society alive and out of debt thru a guarantee fund, but we want to do more than barely exist **in these times**. Who will help? [Ed.]

2. I would have advertisements published in our magazines describing the language and what its value to the world would be were it taught in our schools.

(2) Advertising campaigns are yet more costly than propaganda. Unless some individual or group of individuals can donate the money, we see no way to obtain it. We can and are willing as a club and severally to furnish free a great number of interesting articles on Esperanto to **any** editor who will use them. [Ed.]

3. I would start the collection of a fund of money—a large fund—to be used as a prize for the best short story written in Esperanto. I would advertise in all our magazines and newspapers about this prize. This would **attract the young people**. Let the contest be open to the public for, say, one year. This will give the contestants time to learn the language. If a prize of only \$100 were advertised in our papers, to be given away within one year, it would produce hundreds of new Esperantists. We should **advertise Esperanto**.

(3) Prizes for the best short stories we hope may be offered later as an incentive to get some actual literary work done by Esperantists at large. Again, however, the advertising would be far too expensive to warrant it and also advertisements do not always bring the enthusiasm and altruism that we look for in follower of Esperantism. [Ed.]

I beg, sir, that you may spare space in your magazine to publish this "crude" letter setting forth my suggestions. I remain,

Yours for the Propagation of Esperanto,

F. C. W.

A. Hopeful.

In addition let us mention a few other things for which money is urgently needed: (4) An Esperanto college, say at Warsaw, Constantinople, Suez, or Singapur, where all courses shall be in Esperanto. If you would understand the need, read further in this issue. (5) Further work on the dry but very essential scientific vocabularies. (6) "keys" into **every** national home in the world. We would welcome donations for any of the above objects, whether offered directly for a specific purpose or indirectly thru the society officers. Convinced as we are that Esperanto, the tongue of the entire family of nations, and Esperantism, the mother love which shuts out no one of that family from a sympathetic hearing, are the first essentials for the reign of peace and goodwill, more essential than anything statesmen and governments can do alone, we ask you to consider such donations not in the light of a favor, but as an opportunity you possess. [Ed.]

—o—

Sufiĉe da Tempo

Vojaĝisto parolante al aŭdantaro pri iu lando kiun li iam vizitis, diris ke estas en tiu lando multe pli da viroj ol da virinoj, kaj li rekomendis, "Se estas ĉi tie iu virino kiu deziras edzon, estus bone por ŝi tien iri."

Tuj juna virino leviĝis kaj eliris el la aŭdejo.

"Nu!" li diris, "Oni ne bezonas tiom da rapideco."

—o—

Ne ŝatis la Lavadon

(Instruisto.) "Nu Jonĉjo, kion vi intencas fari kiam vi viraĝos."

"Mi intencas kreskiĝi plenbarbon."

"Kial do?"

"Por ke mi ne devas lavi tiom de la vizaĝo!"

The following notice has been sent to all signers of the guarantee fund:

**The Esperanto Association
of North America**

Central Office, West Newton, Mass.

November 1, 1918.

At the recommendation of the president, Mr. Payson, the Executive Committee now issues a third call of 25 per cent on the two years' Guarantee Fund authorized at the Tenth Congress in Philadelphia, in 1917.

Your subscription was \$....., of which 25 per cent or \$..... is called for at the present time, and you are requested to remit that proportion of your subscription to the undersigned at your earliest convenience. This will receive our prompt acknowledgement.

This will be the last call for this year. The Central Office greatly appreciates your ready response to the two previous calls.

Yours sincerely,

Ernest F. Dow, Secretary.

**WHERE IS THE PROPAGANDA COMMITTEE OF
THE E. A. OF N. A.**

The writer, appointed Chairman of the Committee, has hardly begun to organize it as yet, for the reason that he has been busily preparing a report which he hopes to have as a working document for this committee, and expects to have published as a monographic number of *Amerika Esperantisto* about the 20th of December. He is of the opinion that the Committee should consist of at least half a dozen members, and would be glad of suggestions of names. If you would like to be on the Committee, send in your own name; often people are put on committees who would rather be left off, and for that reason do not do satisfactory work, while others ready and willing and able to do good work are altogether overlooked. The time was when there seemed to be a scramble for leadership in our general Association, but now the offices of responsibility are seeking the man rather than the man the office, and this is a sign that heralds a forward step in our movement.

The title of the article in preparation for the December A. E. is to be "Raporto Esperantisma." It is to be altogether in Esperanto, unless for a possible translation in parallel column of some information of importance to non-Esperantists. It will have considerable to say about the international language in other countries and as a world movement. We Americans hardly keep in touch with what other

countries are doing in Esperanto, or in anything else, except as a war measure; and this fact will be recognized in the report, while particular attention will be called to the splendid progress that is being made in Great Britain.

The chairman will not lack for plans or for something to assign every Esperantist who would advertise the cause; but give the Propaganda Committee to January 1st to begin its real tangible work; and from then on expect it to have constantly in mind our next North American Congress, which some of us think will be in Montreal. Note, too, that December 31st is to be an eventful day for Esperanto in Boston,* and also that for this season Boston will be concerned with the affairs of the Esperanto Association of North America. The writer himself was largely responsible for the officers of the Association being elected mostly from Boston and vicinity, for he believed that the ability to get a quorum and to have frequent meetings on short notice would be of great advantage. This does not mean, of course, that Boston should have the majority for the season of 1920. Let the administration then be in some other city, say New York, Philadelphia, Chicago, Detroit, San Francisco, or Montreal. It is purely a practical matter, and let us trust that our samideanoj will see the point.

Look then for the December issue of *Amerika Esperantisto*, which is to be sent also to some past members and to some prospective members of the Association, and will be intended for general use in stirring us up to do our best.

Meanwhile it is timely to send to our local papers propaganda articles suggesting the advantages of Esperanto in the rearrangement of world relations, and urging its use officially as one of the languages of the peace treaty.

Do this now! each and every Esperantist and write for special instruction from the Propaganda Committee.

G. W. Lee.

* Come to the meeting of the Boston Esperanto Society, 402 Pierce Bldg., Copley Sq., Tuesday evening, Dec. 31, which will be devoted particularly to the new class work that is to begin in January. In remembrance of "Green Acre" we look for the presence of many Bahais.

GRAVA ALVOKO AL LA GESAMIDEANOJ EL ĈIUJ LANDOJ

Karaj Gesamideanoj:

Por grave helpi la disvastigon de nia kara lingvo, mi insiste petas de vi ke vi bonvolu meti nacilingve sur ĉiujn viajn leterpapirojn, kovertojn kaj ĉiujspecajn presadojn la tri ĉi-subajn frazojn, kaj samtempe ke vi klopodu por publikigi, kiel eble plej ofte, en ĉiuj ĵurnaloj, la samajn frazojn aŭ almenaŭ la unuan el ili.

Por korespondi kaj vojaĝi ĉien sen interpretistoj, ni lernadu ĉiuj ESPERANTON tiom simplan kaj tiom facilan, kaj kiun jam parolas flue miloj da personoj ĉe mi kaj en ĉiuj landoj.

La Angloj estas la unuaj por konfesi ĝian superecon kiel dua komuna lingvo, super ĉiuj naciaj lingvoj, eĉ la sia.

Komercistoj kaj Industriistoj, por pligrandigi eksterlanden viajn negocojn, profitu ĉiuj, de nun, Esperanton.

Mi vin ĉiujn sincere antaŭdankas.

L. Demarcy.

Leĝoscienca Licenciato

Prezidanto-fondinto de la Beauvais-a
(Oise) Esperanta Grupo-Francujo.

We cannot forbear to add the prophetic postscript of his accompanying letter of October 5th.

P. S.—Ĉiuj miaj samlandoj admiras kiel mi, la kuraĝon kaj la forton de viaj armeoj. Kaj dank' al ili baldaŭ ni fine venkos. Vivu Usono kaj Francujo!

THE ESPERANTO ASSOCIATION OF OKLAHOMA

Nov. 9, 1918.

Office of Edwin E. Stephens, Secretary

Seminole, Box 73, Okla.

To the Esperantists of the Southwest Division:

Some two years ago the Esperantists of Oklahoma organized an association, and for awhile it seemed as if the samideanoj were going to paint the state green; literature was spread broadcast with the result that several inquiries were received by the secretary in regard to "nia kara lingvo"; but of late the members have failed to pay their dues and now we have no association. Can we, the Esperantists of the Southwest Division, organize a district association and make it "go," as we would have more Esperantists to draw members from? Numbers inspire confidence, and it seems to me if a greater number would band together more in proportion could be accomplished. All Esperantists living in the Southwest division (Kansas, Oklahoma, Texas and Arkansas) please write me and let's see what we can do in the way of effecting a district organization.

Edwin E. Stephens.

Ne Maturiĝis

(Juna edzino al vendisto.) "Ĉi tiuj ovoĵ estas terure malgrandaj."

"Mi scias tion, sed ili estas tion kion la farmisto enportas."

"Jes, tiuj farmistoj estas tiom avidaj ke oni ilin elĉerpas el la nesto antaŭ ol ili havas tempon por kreski."

PROGRESO DE ESPERANTO MOVADO EN VAŜINGTONO (Washington, D. C., U. S. of N. A.)

Hodiaŭ Vespere (Novembro 30, 1918) en la Halo de Society Temple, F. A. Postnikov (la estinta publikigisto de la esperanta ĵurnalo "Pacifika Espero") parolis pri "Estinto, Estanto kaj Estonto de Esperanto." Inter la ĉeestantoj estis D-ro Cottrell (legu Kotrel) kiu montris tre interesan kolekton da esperantaj eldonaĵoj, inter aliaj la enkuraĝantan por Esperanto raporton de Angla Estro Komitato speciale komisiita por trovi la plej bonan Lingvon por uzo en Eŭropo kiel internacia interkomunikilo post la milito.

Ĉeestis ankaŭ kelkaj Bahajanoj kaj S-ro Rosental, kiu penas enkonduki en la Kongreso "Bilon" (leĝo) kreonta la Departamenton de Humana Bonfarto (The Department of Human Welfare).

La ĉeestantoj faris bonvolan oferaĵon por kovri la elspezojn de la kunveno kaj la tuta kolektaĵo estis sep dolaroj kaj kvin cendoj (\$7.05).

La elspezoj estis:

Halo	\$ 5.00
Atendanto50
Anoncoj kaj Biletoj	1.25
Tuto	\$ 6.75
Bilanco30

Laŭ la propono de S-ro F. A. Postnikov, ke ĉiuj superelspezaj monoj ricevitaj dum ia-ajn esperanta kunveno estu senditaj al Amerika Esperantisto, tial tiuj 30 cendoj estis tuj senditaj al A. E. [Dankon.]

Rimarko.—Laŭ opinio de F. A. P. la ekzisto kaj kreskado de la esperanta ĵurnalo estas nun la plej grava neceso. Ĉar tio-ĉi estas sola ilo sciigi unu pri alia, kaj subteni la sanan ageman kooperadon de ĉiuj Amerikaj societoj, rondaj kaj apartaj fervoraj eseprantistoj.

On Sunday, Dec. 15, 1918, in memory of the birthday of Dr. Zamenhof, there will be a meeting at 3.15 in the W. C. T. U. Hall, 522 6th Street, N. W., Washington, D. C.

—o—

San Francisko, Kal., Novembro 25an, 1918

La Kalifornia Esperantista Rondaro festis (iom prokraste) sian kvaran jarkunvenon je la 12a de Oktobro, 1918, ĉe Hotelo Ramona, San Francisko. Pro malsaneco la kunvenaro estis malpli granda ol kutime, sed laŭ entuziasmo tute normala. Post komuna vespermanĝo je la sesa horo sekvis la laborkunsido.

La jenaj oficistoj estis elektitaj: Prezidanto, Majoro H. W. Yemans, U. S. A.; Vic-Prezidanto, S-ro Wm. H. Chase; Sekretario, F-ino M. D. Van Sloun; Financa Sekretario, Vinton Smith; Bibliotekisto, S-ro L. D. Stockton.

Pro la nunaj cirkonstancoj estis konsilinde mallongigi la kutime du-tri tagan festenon, sed tiom pli aferplena estis la sola kunveno. La programo finiĝis per entuziasma promeso de la kunvenanoj vigle propagandi nian karan lingvon dum la kuranta jaro, precipe post la milito.

A VOICE FROM THE ORIENT

In the material world of existence, human undertakings are divided into two kinds—universal and specific. The result of every universal effort is infinite and the outcome of every specific effort is finite.

In this age, those human problems which create a general interest are universal; their results are likewise universal, for humanity has become interdependent. The international laws of today are of vast importance since international politics are bringing nations nearer to one another. It is a general axiom that in the world of human endeavor, every universal affair commands attention and its results and benefits are limitless. Therefore let us say that every universal cause is divine and every specific matter is human.

The activities which are trying to establish solidarity between the nations and infuse the spirit of universalism in the hearts of the children of men are like unto divine rays from the sun of reality, and the brightest ray is the coming of the universal language. Its achievement is the greatest virtue of the age, for such an instrument will remove misunderstandings from amongst the peoples of the earth and will cement their hearts together. This medium will enable each individual member of the human family to be informed of the scientific accomplishments of all his fellowmen.

The basis of knowledge and the excellencies of the endeavor in this world are to teach and to be taught. To acquire sciences and to teach them in turn depends upon language, and when the international auxiliary language becomes universal, it is easily conceivable that the acquirements of knowledge and instruction will likewise become universal.

No doubt you are aware that in the past ages a common language shared by various nations created a spirit of solidarity amongst them. For instance, 1300 years ago, there were many divergent nationalities in the Orient. There were Copts in Egypt, Syrians in Syria, Assyrians and Babylonians in Bagdad and along the River of Mesopotamia. There existed among these peoples rank hatred, but as they were gradually brought nearer through common protection and common interests, the Arabic language grew to be the means of intercommunication, and they became as one nation. They all speak the Arabic language to this day. In Syria, if you ask any one of them he will say, "I am an Arab," though in reality he is not—some are Greeks, others are Jews, etc.

We say, "This man is a German, the other an Italian, a Frenchman, an Englishman, etc." All belong to the great human family, yet language is the barrier between them.

The greatest working basis for bringing about unity and harmony amongst the nations is the teaching of a universal tongue. Misunderstandings keep people from mutual association and these misunderstandings will not be dispelled except through the medium of communication. Every intelligent man will bear testimony to this.

The people of the Orient are not fully informed of the events in

the West and the West cannot put itself into sympathetic touch with the East. Their thoughts are closed in a casket—the universal language will be the master key to open it. Western books will be translated into that language and the Easterner will be informed of the contents; likewise Eastern lore will become the property of the West. Thus also will those misunderstandings which exist between the different religions be dispersed. Religious prejudices play havoc among the peoples and bring about warfare and strife and it is impossible to remove them without a language in common.

I am an Oriental and on this account I am shut out from your thoughts and you likewise from mine. A mutual language will become the mightiest means of universal progress toward the union of the East and West. It will make the earth one home and become the divine impulse for human advancement. It will upraise a standard of oneness of the world of humanity and make the earth a universal commonwealth. It will be the cause of love between the children of men and create good fellowship between the various creeds.

Praise be to God that Dr. Zamenhof has constructed the Esperanto language. It has all the potential qualities of universal adoption. All of us must be grateful and thankful to him for his noble effort, in this matter he has served his fellowmen well.

Abdul Baha.

Address at Paris.

LA KAŬZO DE NIAJ BRILEGOJ SUNSUBIRAJ JE LA MILITFINO

Hvammstanga, Islando, 13an de okt., 1918.

S-ro Creston C. Coigne, New York.

Kara Amiko:

Nur kelkaj vortoj por esprimi al vi miajn dankojn por viaj afablaj leteroj, kaj por diri al vi ion pri nova okazintaĵo islanda.

Hieraŭ je la 5a horo postagmeze oni subite vidis en la suda horizonto super la altaj neĝokovritaj montoj grandegan kolonon de fumo kiu rapide suprenis. Estis grandioza vido kiam la suno brilas sur la kolonon kiu tiam havis orflavan koloron. Je la 6a horo oni aŭdis per la telegrafo ke tio estas la erupcio de la vulkano Katla en suda Islando, proksimume al Dyrhlaey (Portland). Oni aŭdis sonojn similaj al pafoj el pafitejoj kaj vespere en la mallumo oni vidis grandegan fajron sur la suda horizonto. La fajro videbla de ni en Hvammstanga estas eble elektra, kaj ĝi estas vere grandioza. Mi imagas ke la kolono de fumo kaj vaporo eble estas cent kilometrojn aŭ pli alte, ĉar mi vidis ĝin en la malproksimeco de ĉirkaŭe 230 kilometroj.

Eble vi povas trovi la vulkanon sur la geografia karto de Islando. Ĝi estas ĉe la Myrdals Joekull en suda Islando. La lasta erupcio de Katla okazis en la jaro 1755, kaj tiam la cindro falis sur la tutan Islandon, kaj ankaŭ iom en Norvegujon, la brutaro en Islando mortis pro la

veneno de la cindro kaj poste granda parto de la loĝantoj mortis pro malsatomizero. Espereble tiu ĉi erupcio ne fariĝos tiel furioza, sed tamen oni multe timas pri la estontaj tagoj. Eble la tuta Islando estos kovrita je cindro kiam vi legos tiun ĉi leteron. Ĉe ni en Hvammstanga estas frosto nun je 4 gradoj (Celsius) kaj neĝo kovras la teron.

Se oni povu fotografi la erupcion sur filmoj! Sed bedaŭrinde ne ekzistas aparatoj por fari movantajn bildojn en nia lando.

Kara amiko, ricevu miajn plej korajn bondezirojn kaj samideanajn salutojn.

Vere via,

Bjoern P. Bloendal.

ESPERANTO KAJ KOMERCO

Jam en diversaj landoj Esperantaj grupoj ekkonsideras la problemon de utiligo de nia lingvo al komerco, kaj niaj samideanoj ekvidas, ke Esperanto havus mirindan estontecon, sed **nur je kondiĉo**, ke ĝiaj advokatoj mem komprenas tiun fakton kaj agas laŭadmon. Dum la unua trijardeko de ĝia ekzisto ni ĉiam aŭdadis pri la "grava komerca valoro de lingvo internacia," kaj kiel kvazaŭ rezultato de tiu ofte-redirita aserto kelkcento da firmoj (plejparte en Eŭropo) sufiĉe interesiĝis je Esperanto, ke ili publikigis katalogojn kaj prezarojn tiulingve. Sed nuntempe mi ne konas eĉ unu firmon kiu fakte uzas Esperanton en sia ĉiutaga laboro—ne unu solan firmon kiu pagas salajron al speciala helpanto prizorganta komunikadojn enesperantajn de ĝi ricevatajn. Eble tia firma ja ekzistas, sed tio neniel influas la argumenton, ĉar por prui la meritojn de Esperanto oni devas montri, ke ne nur unu firma, sed cent kaj eĉ mil firmoj aktive uzadas ĝin.

Kio Kaŭzis Tiun Malrapidan Antaŭeniron?

Komercistoj estas ĝuste kiel aliaj homoj; por konvinki ilin pri la taŭgeco de iu ajn plano nesufiĉas aserti belajn teoriojn; jam ekzistas granda kvanto da ĉiuspecaj teorioj, kaj neniu okupata komercisto povas riski tempon kaj monon elprovante projektojn. La plej bonega argumento por io ne estas **aserto**, sed **pruvo**. Se ni Esperantistoj donus tiom da tempo al **praktika pruvado**, kiom ni nun donas al kantado de "La Espero" kaj interesaj revoj, mi tute ne dubas, ke post tre mallonga tempo ni ekfarus bonajn antaŭenpaŝojn. Mi volas klarigi ĝuste kion mi deziras diri.

La plimulto el niaj aktivaj societoj (el kiuj ekzistas nun ĉirkaŭ 200), troviĝas en urbegoj ĉe kies distriktoj ekzistas miloj da firmoj kiuj rilatadas kun eksterlandaj komercistoj. La sumo de tiu interlanda transito estas apenaŭ kalkulebla; sed ĝis nun preskaŭ ĝia tuto estas kondukata nur en la nacilingvoj. Hodiaŭ la plejparto el tiuj societoj faras nenion por montri al lokalaj komercistoj la valoron de Esperanto, kaj eĉ tiuj kluboj kiuj efektive interesiĝas pri la demando, nur agas kiel izolaj grupoj, kaj iliaj sukcesoj aŭ malsukcesoj perdiĝas, aŭ almenaŭ ili tute ne utilas al la ĝenerala propagando de nia lingvo.

Por Sukcesi Ni Devus Renversi Tiun Metodon

T. e., anstataŭ dependi je sencela, spontana kaj tute hazarda metodo de propagandado inter komercistoj, niaj kluboj devus unuigi siajn fortojn por fari definitivan kaj konstantan movadon ĉe la aferuloj. Tiamaniere ni ja rajtus esperi je rezultatoj; sed sekvante la nunan sentaŭgan metodon ni nur sukcesas laciĝi nin mem, kaj ni atingas absolute nenion por Esperanto.

Mi do proponas la starigon de **Neformala Internacia Asocio**, kiu konsistos el Esperantistaj kluboj sub la aŭspicio de **Universala Esperanto-Asocio**, kiu nur celos plifaciligi la rilatojn inter komercistoj diverslandaj. Sekve, nenia organizaĵo estos bezonata krom la U. E. A., ĉar tio estas ankaŭ unu el la celoj de "Esperantio." Kaj ni ne forgesu, ke ju pli forte kreskas la U. E. A., ju pli fidele ni ĝin subtenas, des pli rapide kaj firme disvastiĝos nia lingvo tra la mondo. La U. E. A. estas fakte la **kerno** de la Esperanto-movado, sen kiu ni fariĝus preskaŭ senpovaj antaŭeniri; ĝi estas la baza ŝtono de nia tuta konstruaĵo.

Ĉiu partoprenanta klubo devus krei lokalan komitaton, kies aparta tasko estos: akurate informiĝi pri la plej urgaj bezonoj de la lokala komercistaro; transsendi tiun informon al ĉiu "enliga" klubo en landoj de kie oni esperas aŭ povas ricevi provizon de la bezonata materialo, tiel ke la ricevantaj kluboj, siavice, povos sciigi lokaltajn komercistojn pri la oportuno vendi iliajn produktarojn eksterlande. Poste, kiam la praktikeco de tiu plano estos pruvita, la "Asocio" povos entrepreni reprezenti, lokale, eksterlandajn firmojn, tiel ke ili fariĝos ne nur aĉet-agentoj, sed ankaŭ vend-agentoj. Mi citu kelkajn ekzemplojn por montri la tipon de servo al kiu mi unue aludas, kiuj okazis al mi kiel vic-delegito de U. E. A. por New York:

1e. Fabrikisto de kestoj en X. volas aĉeti proksimume 15,000 kilogramojn da najloj de Amerika firmo, ĉar li ne povas havigi tiun instrumenton en sia propra lando, kie ĉiuj firmoj servas al la registaro.

2e. Sekretario de eduka societo en Y. (neŭtrala lando) volas importi Amerikajn filmojn kaj projektorojn, kun popol-eduka celo. La valoro de tiu mendo povos ĉirkaŭi \$75,000 (Sm. 150,000).

Kaj mi povus citi similajn kazojn, kiuj videbligis la "mirindan eblecon" de Esperanto, se nur oni ĝin pli vaste uzus ĉe la komerca kampo. Se komence nur kelkaj societoj volus kunlabori tiucele, post tre mallonga tempo ni povus montri sufiĉe kontentigan liston da servoj faritaj, kaj tiaj statistikoj nepre havus pli grandan valoron inter komercistoj, ol malplenaj teorioj.

Kion pensas via klubo pri la plano? Mi sugestias, ke vi ankaŭ sendu vian opinion al la U. E. A., por ke, kiel eble plej baldaŭ, oni povos fari ion definitivan. Ni nun certe ne povas agi tro rapide. La milito estas finita, kaj **hodiaŭ** estas la plej bonega tempo por propagandi kaj uzi Esperanton. Se ni sufiĉe laboros, eble ni vidos grandan progreson eĉ dum 1919 kaj restarigon de taŭga kaj vigla "Komerca Bulteno" kiu iam multon promesis.

C. C. C.

LA ANIMO MONDA

de

Professor C. R. Skinner, Tufts College

Hodiaŭ—Nokto Kaj Ruiniĝo.

Imperioj falegas. Antikvaj Dinastioj subiĝas en brilegan ruĝon. Nekalkuleblaj ĉenoj tremas kaj tintegas ĝis tero. Neniigado, malorganizado, monda anarĥio. Vastaj etendaĵoj da torditaj ruinoj. Grandegaj bombtruoj kiuj rigardas rekte malsupren en inferon. Kaj tomboj! Dio!—Dio!—la ondegoj da tomboj ruliĝadas ĝis la horizonto kaj preter ĝi en Eternecon.

Nokto, abisma, vasta. Ĉi tiu nokto estas la nigra tombo de imperioj. Ĝi estas kosma ĉerkegujo. Ĝi estas plua afero—ĝi estas la krepusko de la dioj. La timigitaj steloj ne kuraĝas kanti.

“Kie ne estas vizio pereas la Homoj.”

Hodiaŭ—Tagiĝo kaj Espero.

Kaj tiam—super ĉi tiun dezertecon venas nova silento—la subita kvieteco de Paco. La silento fariĝas voĉa pro sentataj sed ne aŭditaj voĉoj. Ĝi estas la muziko de la sferoj, komencante nedefinite kaj tre malproksime. Ĝi estas la muziko de senkorpigintaj animoj, kiuj ŝajnas kvazaŭ naĝi al la horizonto kaj leviĝi simile al kreskanta sono—pli malproksima. Kaj estas maldikaj radioj da spirita tagiĝlumo similaj al tiuj, kiuj filtriĝas en la naskan ĉambron. Mirinda Lumo, proklamanta, malkaŝanta la naskon de Dio.

Kaj siluetitaj kvazaŭ nudaj arbaregaj arboj kontraŭ ĉi tiu tagiĝa lumo vidigas la suprenlevitaj manoj de la svarmantaj, palpe serĉantaj popolamasoj sur tero. Manradikoj sangantaj pro malnovaj katenoj—manoj torditaj en la angoro de preĝo, maldikaj, malgrasegaj manoj entendantaj, moviĝemaj fingroj kiuj ŝajnas paroli universalan signan lingvon de Aspirado. Ĉiuj alvokantaj, elstreĉantaj por io—Io, kion ili ne tuŝas.

Kaj okuloj, ĉiu simila al stelo matena. Tero plena je radiantaj stelokuloj. Okuloj baptitaj de vizio belega.

La lumo venas—La vizio aperas.

“Kie estas lumo kaj vizio, tie estas Vivo.”

Morgaŭ—Tago Kaj Plenumado.

Tiam la Tago—diafaranta, rapidega—tondras super la tero.

Voĉoj—multego da langoj parolkantas en unu Universala Lingvo Peanon de amo, kiu revibras trans montojn kaj ebenajojn, kaj simile al malnova oceano ondadas sur ĉiu bordo.

Kaj la altlevitaj manoj,—ili tuŝas reciproke sin.—Ili kunpremas—ektremas—ili trovas tion, kion ili serĉas—Fratecon. Manoj kunplektitaj. Manoj de amikoj kaj malamikoj. Ili etendiĝas preter la provincaj limoj—preter nacioj. Ili zonigas la mondon. Kaj tiuj senkorpigitaj animoj—ili ankaŭ reciproke prenas la manojn, amikoj kaj malamikoj tie, kie ili falis mortantaj. Ĉie Frateco. La Demokrateco de Morto—la Demokrateco de Vivo.

Tiaj manoj kunligas la Naciojn, forĝas katenojn, kreas novan mondon.

Kaj la centro por ĉio—La Animo Monda! Ĉe ĉies koro, la korpigo de la Universal. La Internacia menso. La universala memo, ĉirkaŭita de tajdoj da homameco libere fluantaj kaj radiantaj la novan, la senliman amon.

Enkorpigo—Revivigo—Plenumado. **Mondo Estas Naskita!**
 “Levigu kaj brilu ĉar **cia** lumo **alvenas.**”

Esperantigis

Edward S. Payson.

LA FAJFILO

de

Benjamin Franklin

Kiam mi estis sepjara knabo, miaj amikoj, je festo, plenumis al mi la poŝojn per moneroj. Mi tuj iris al butikoj kie oni vendis ludilojn infanajn: kaj ĉarmite per la sono de fajfilo, kiun posedis alia knabo, mi volonte proponis kaj donis por unu ĉiujn miajn monerojn. Mi tiam hejmen venis, kaj iradis fajfante tra la tuta domo, tre plaĉite per la fajfilo, sed maltrankviligante la tutan familion. Miaj gefratoj kaj gekuzoj, sciante la prezon kiun mi pagis, diris al mi ke mi donis por ĝi kvarope la valoron: kaŭzis al mi pensi pri la ludiloj kiujn mi povus aĉeti per la ceteraj moneroj, kaj ridis je mi tiel multe pri mia malsageco, ke mi ploris pro kolero; kaj la repensado donis al mi pli da ĉagreno ol la fajfilo donis al mi plezuron.

Ĉi tiu, tamen poste estis al mi uzebla, la impresado daŭrante en la cerbo; tiel ke ofte kiam mi tentigis de io ajn nenecesa, mi diris al mi, **Ne pagu tro multe por la fajfilo**; kaj mi ŝparis la monon.

Dum mia kreskado mi opiniis ke al mi konatigis multaj, tre multaj kiu **pagis tro multe por la fajfilo**.

Kiam mi vidis iun tro ambician pri reĝa favoro, kiu oferis sian tempon, sian ripozon, sian liberecon, sian virton, kaj eble siajn amikojn **por atingi ĝin**, mi diris al mi, **ĉi tiu viro pagadas tro multe por la fajfilo**.

Kiam mi vidis alian kiu amis popularacon, kiu ĉiam enmiksiĝis en politikaj faradoj, kiu ne atentis siajn proprajn aferojn, kaj kiu detruis ilin per tiu neatento, **Li pagis, do, diris mi, tro multe por la fajfilo**.

Se mi konis avarulon, kiu forlasis ĉiun specon de komforta vivado, ĉiujn la plezurojn de bonfarado al aliaj, ĉiun la estimon de siaj kunurbanoj kaj la ĝojojn de bonvola amikeco, por ke li ebligu amasigi riĉaĵojn, **Kompatinda viro, diris mi, vi pagadis tro multe por la fajfilo**.

Kiam mi renkontis viron de plezuro, kiu oferis ĉiun laŭdindan plibonigadon de la cerbo aŭ de la bieno al nur korpaj sentaĵoj, kaj ruinigis al si la sanecon pro ilia ĉasado, **Trompita viro, diris mi, vi kaŭzas al vi dolorojn anstataŭ plezurojn; vi pagas tro multe por la fajfilo**.

Se mi vidas unu kiu amadas la bonaperon aŭ belegajn vestojn, belegajn domojn, belegajn meblojn, belegajn veturilojn, ĉiujn pli ol

siajn riĉecojn, por kiuj li faradas ŝuldojn, tiel ke lia vivado finiĝas en malliberejo, **Ho ve!** diris mi, **li estas multekoste, tre multekoste, paginta por la fajfilo.**

—El la angla tradukis, F. H. Battey.

EXTRACTS FROM A LETTER FROM FRANCE

Paris, la 12.11.18.

En tiu ĉi momento nia urbego prezentas plej frenezigan spektaklon! La plej gravaj firmoj estas fermitaj, kaj la oficistoj kaj gelaboristoj ne laboras. Ili promenas sur la stratoj kaj kantas iafoje plej stultajn kantojn, sed plej ofte nacian himnon. Ŝajnas, ke subite ĉiuj frenezigaĝas. Tio estas preskaŭ komprenebla, pro la longa atendo de tiu ĉi momento, sed ial la popolaj ĝojigoj neniam tre entuziasmigis min, pro la brutaleco kiun en ili mi vidas. Mi tamen nepovas diri, ke mi ne ĝojas pro la okazaĵoj, sed en ili mi vidas nur la finon de la batalado. Ĉu ĝi estis vere la lasta? Ĉu la nuntempaj diplomatoj scios eltiri el tiu teruraĵo la sekurecon por la estonto? Mi volas esperi tion.

Kiel ekzemplon de la frenezeco de miaj samurbanoj mi citos nur tion ĉi: Hieraŭ sur la grandaj bulvaroj troviĝis tia amaso, ke estis neeble marŝi, kaj ankoraŭ malpli eble veturi. Ĉiuj veturiloj devis sekvi aliajn vojojn, multe pli longajn, por fine atingi aŭ eĉ neatingi la celon! En tio tamen estis io preskaŭ amuza: la fino de la militista disciplino! Soldatoj kaptis oficiojn per la manoj kaj kuntrenis ilin en senfinan rondon. Italoj donis al britoj la ĉapon kaj oni vidis japanojn kun la franca bluhorizonta kepo, kaj la bluhorizontulojn kun la granda aŭstralia ĉapelo. Malgranda portugala oficiro havis trikoloran rubandon kiel kravaton, kaj ĉiuj portis grandajn rubandajn buklojn diverskolorajn. Kiu diros kiom da rubandoj estas venditaj kaj vendataj . . . kiom da flagoj ĉiuspecaj.

Mi renkontis britajn soldatojn, kiuj iom drinkis, pro ĝojo certe, kaj kantis: Au revoir Paris! . . . Unu, kiu ŝajne reiris el la fronto, kun sia tuta ŝarĝo, estis kaptita de la preterpasantoj, kaj transportita ĝis 100 metroj de tie!

HOLD YOUR LIBERTY BONDS

The owner of a Liberty Bond is the bond creditor of an honest debtor, and one who is amply able to meet its obligations—the United States.

It is poor business to exchange such a bond for stock of any sort of a speculative nature. Hold your Liberty bonds as a part of wisdom as well as a part of patriotism.

The need for a universal international tongue forces itself on people's notice. A communication calling for such a language appeared in the San Francisco Examiner for Nov. 28, and A. A. Hibbard of Reno, one of our wide-awake samideanoj, seized the opportunity to point out in the Examiner of Dec. 3 that Esperanto fills the bill.

FOR THE BEGINNER

The following questions, based on Zamenhof's Ekzercaro, are designed to bring out thru their answers the main points of Esperanto grammar and also to promote the development of a useful vocabulary. All students are invited to send us their answers, which, like the questions, must be entirely in Esperanto. Each answer must consist of a **complete sentence**; e. g. "Kio estas via metio aŭ profesio?"—"Mi estas tajloro." Replies will be classified, and mistakes corrected in this department (without, of course, mentioning names).

Demandaro

1. El kiaj parencoj konsistas via familio? Ekzemple, "Mi havas patron kaj fraton."

2. Nomu la ordinarajn bestojn en via urbo aŭ kamparo. Ĉu birdo estas besto?

3. Ĉu vi havas florgardenon aŭ potojn kun floroj en via domo? Se jes, kiajn florojn vi kulturas? Kio estas via plej amata floro?

4. La suno brilas per sia propra lumo. Per kies lumo brilas la luno? Per kies brilas la steloj? Ĉu planedo estas stelo?

5. Kiel vi fartas? Kiel fartas via familio? Ĉu trafis vin la influenzo?

6. Kio estas via metio aŭ profesio?

7. La ĉielo estas blua. Kia la koloro de nematura pomo? de lakto? de krusto de pano? de karboj? de citrono? de sango? de Concord-vinberoj?

8. Kion oni faras per kraĵono aŭ plumo? Kiel oni uzas libron?

9. Ĉu via domo estas konstruita el ŝtono? el tero? se ne, el kia materialo? Kiom da frontaj fenestroj ĝi havas?

10. El anglalingvaj aŭtoroj kies verkojn vi preferas?

11. Ĉu infano estas homo?

12. Ni vidas per la okuloj. Kion ni faras per la oreloj? kion per la nazo? kion per la piedoj? Per kio ni gustumas? Per kio oni faras fizikan laboron?

13. Se malsata homo petus de vi manĝi, kion vi farus? Se mi pruntepetus de vi 1000 spesmilojn, kion vi farus?

14. Renkontante amikon sur strato vespere, kiel vi lin salutus? Per kiaj vortoj vi adiaŭus, irante dormi?

15. Kion vi volas fari per Esperanto?

16. Kiel vi komparus Esperanton kun aliaj lingvoj rilate al facileco? rilate al esprimpovo?

17. Se du domoj estas egale grandaj, kiamaniere vi komparus ilin?

18. Kiel vi komparus Texas rilate la ceterajn ŝtatojn de Usono? kiel vi komparus Rhode Island?

19. Plenigu la jenajn frazojn per konvenaj adjektivoj:

a. Mi lavis la manojn, tial ili estas . . .

b. Mulo estas . . . besto; ĝi starigas kaj ne volas sin movi.

c. Tiu viando tute ne estas . . . ; ĝi malbonodoras.

- d. . . . tranĉilo facile tranĉas.
- e. La luna nokto estis tiel . . . , ke mi povis vidi sufiĉe por legi.
- f. Vi havas tre . . . vizaĝon; ĉu vi estis malsana?
- g. Tiuj arboj estas ankoraŭ tro . . . por doni fruktojn.
- h. Ni venkis tial, ke ni havis . . . armeon.
- i. Mi amas la . . . infanojn: en la lernejo ili estas . . .
- j. La homoj, kiuj estas . . . ' ne faras erarojn.
- k. La muziko estis tiel . . . , ke ni havis tre . . . vesperon.

BEST TRANSLATION FROM SEPTEMBER NUMBER

Ne nure alfarebla, sed speciale konvenebla estas Esperanto por kantado. La bonsonaj klaraj vokaloj tre similas la italan lingvon, kaj ekzistas en la du lingvoj multe da vortoj kiuj havas samecon tre identan. Plie, en Esperanto troviĝas granda diverseco rilate al versmetro kaj poezia stilo, pri kio la libereco de vortuzado kaj la eligo de vokaloj permesata sub kelkaj kondiĉoj, estas efektiva helpilo. Multe da bonekonataj kantoj diverslandaj oni tradukis en la lingvon, kaj troviĝas kreskiĝa alprovizo da Esperanta poeziaĵo originala. Oni do rekomendas, ke kantantoj aldonu al sia kantaro Esperantajn kantojn, kaj estas certe, ke post nelonge, ne sole ili, sed iliaj aŭdantaroj altetaksos la muzikajn ĉarmojn de la lingvo internacia.

W. H. Smith, Tradukis.

Concord, N. H.

FOR THE ESPERANTO STUDENT

(The best translation received of the following exercise will appear in the January issue of **Amerika Esperantisto**. Papers must be sent before the thirtieth of December in order to receive consideration.)

Exercise for Translation

The majority of teachers and educationalists have not, as yet, seriously examined Esperanto or the question of its adoption as a school subject. Esperantists, however, contend that the benefits which would accrue from a universal knowledge of the language make its general introduction into the schools of the civilized world extremely desirable. It may in this connection again be pointed out that Esperanto is not a mere theoretical project, but a living language, and that the educationalist must therefore consider it from this point of view. Furthermore, it is already taught in a large number of schools—elementary, secondary, technical, commercial and military—in various countries and thruout the world; in many cases under the auspices of Government Departments and local authorities.

We have received at this office a number of Esperanto and other periodicals, not hitherto acknowledged, in which we note valuable articles on the following (those in Esperanto in bold type).

Espero (Scand.)—Aug.—**Congress at Goteborg.**

Esperanto (Bahia Blanca)—Oct.—Proposal for an understanding and the federation and distributed effort between the three Esperanto journals of Argentina.

Oficiala Bulteno Tutruslanda Fed.—March, 1918—Summary of society activities.

Kataluna Bulteno—May—Esperanto teaching in the schools (Antido's word structure enclosed).

Holanda Pioniro—Sept.—Oct.—**Postal checks and money orders.** Esperanto in the Netherlands Chronicle.

Boston Ideas—Nov. 2 and 9—Spiritualism, Woman's Suffrage, etc.

Equitist—Nov. 15—Single Tax, Labor Dollar, etc.

American Economist—Nov. 15—Protective Tariff.

Light—World Peace Association.

The World (Japan) Salesman—Oct.—Furs in Argentina. Japan winning Ceylon Trade. India's Industrial Development. Mexican Trade. Commercial Esperanto.

From the Norwegian Esperantist League comes a booklet by Bruno Rifling entitled *Esperanto i 10 Lektioner* (not a la Carte). It is a valuable and comprehensive summary of Esperanto for those who speak the tongue of the land of the Vikings. Price, 20 oere. Incidentally we desire to compliment the Press of Aas and Wahl on their clear cut and beautiful workmanship.

We have received from England a copy of Hawthorne's Great Stone Face in Esperanto, an excellent short story for the student. We hope this will shortly be in stock.

S-ro Fernandes of Rio de Janeiro has published Zamenhof's Proverbs with the nearest Brazilian equivalents, "*Frazeologio Proverbaro.*"

The Gregg Shorthand Company have published an adaptation to Esperanto to get ready for the new day.

We have received for review from the Tenrindo Press of Kyoto, Japan, a small pamphlet entitled "*Esperanto Slosilo.*" What we received is a twenty-page booklet containing the grammar in full and examples of the affixes of Esperanto, which must be a very handy little booklet for any Japanese Esperantists. **We suppose** that it is intended to include the customary alphabetical list of Esperanto roots so as to be of use as a key for letters from the outside world by the **non-Esperantist** in Japan; if not, we must protest against the use of the term "*Slosilo.*" The term has acquired a definite meaning which should be adhered to, especially when any foreign purchases are expected. Of course it is possible to find courteous Esperantists in every part of Japan who would gladly translate even a business letter, but that is not to the point; a "**key**" to the Esperantist means direct touch

with his correspondent. In the absence of a knowledge of Japanese, the reviewer is unable to attest the intent of the publishers, the difficulties in the way, nor even the accuracy of the Japanese translations. The key—with the addition of a small vocabulary—will undoubtedly mean a great deal of international business, and a great furtherance of our language,

—o—

We have lately lost one of the constant samideanoj in Mrs. Lewis B. Lueders of Philadelphia, who died of pneumonia on the way over seas in the Y. M. C. A. service. Her late husband was one of the earliest Esperantists and their union was due to a meeting at an Esperanto Congress.

Are all New Yorkers camera fiends? S-ro Armand B. Coigne and his mother on a vacation trip called at the West Newton office and took a foto of our front windows, "the great unwashed."

Miss Cora L. Butler of Port Richmond, New York, writes us, "I have heard of four people who really **want** to study Esperanto. I have done quite a lot of propaganda work in the last ten years, but in all that time I have never had four people come to me of their own accord in one month."

Boston has had her Esperanto clubroom open every Tuesday despite the raging epidemic, and had a social reunion December 3. Mr. Lee, Mr. Payson, and Mr. Frost spoke.

We are ready when the year ends to open at least two pages of the magazine to a free forum for **signed** articles in **Esperanto only**, advocating any world objects. If you wish to place other propaganda before our readers in brief form, here is an opportunity. Preference will be given to the more concise, no article should exceed 500 words, new subjects to be preferred, anything bitter or denunciatory or advertising will be refused space, also anything that is in conflict with the intent of the society, to further Esperanto. Thru our foreign exchanges this means an opportunity to reach a wide circle of progressive readers everywhere.

We hope to find material in the near future for two numbers of special appeal, one on Esperanto and the Schools, the other on Games for Esperantists. If you have any suggestions as to methods of teaching Esperanto either in school or by use of games, we would like them sent in. Complete rules for games are needed, preferably in Esperanto.

The next number will be devoted to propaganda and will be entirely—or nearly so—in Esperanto.

The abrupt termination of hostilities has rather interfered with our plan for the great speeches tho we expect that one—the more noteworthy—is to come. Watch for it and we'll try to have the translation while it is still news. Should anyone desire the Esperanto of Wilson's 14 points he will find them in the "November 1917" number.

An armistice has been signed. Can we have permanent peace without Esperanto? Don't let the present days of glory slip by without doing something for Esperanto.

TWENTY-FOUR LANGUAGES REQUIRED IN THE PEACE NEGOTIATIONS

Paris, Dec. 5, 1918.

Translators in 23 languages have been called for by Brig. Gen. William W. Harts, who is directing the equipment of the American peace delegates.

The full list of languages comprises French, Italian, Greek, Japanese, Spanish, Montenegrin, Norwegian, Bulgarian, German, Hungarian, Turkish, Chinese, Portuguese, Polish, Swedish, Persian, Russian, Serbian, Armenian, Czech, Rumanian, Danish and Arabic. This with English makes a quota of 24.

Why not subtract 23 and add 1—Esperanto?

—O—

We hope every Esperantist knows that the association and the magazine are still alive. When a live propagandizing Esperantist in a suburb of Boston doesn't know it and still keeps on fighting for the cause, isn't it time some of our readers hunt up a few former samideanoj and tell them so.

In Queensland, Australia, a proposal is pending to make Esperanto compulsory in the state schools.

PLEASE DROP ME A LINE IF YOU ARE INTERESTED IN THE COMMERCIAL USE OF ESPERANTO.

C. C. Coigne - - 2633 Creston Avenue, New York City

“THE WORLD SALESMAN”

(Grown out of the Japan Salesman)

A Monthly Commercial Review, published in Yokohama, Japan, by an American concern.

THE WORLD SALESMAN is the first commercial journal to have drawn attention to the value of Esperanto as the common commercial language. It has regular articles on Esperanto, and publishes the names of firms using the international language.

It will keep you posted on World Trade. If you want to do business with the Far East or any other section, IT WILL PAY YOU TO ADVERTISE IN THE WORLD SALESMAN.

Advertising Rates on application. Subscription, \$5.00 for two years.

HEAD OFFICE : 51, YAMASHITACHO, YOKOHAMA, JAPAN.
NEW YORK OFFICE : SINGER BUILDING.
